



Любен Каравелов

Преминуват годинките...

Преминуват годинките,
старото белее,
а младото расте, цъвти,
за да остарее.
Балканът е пак хубавец:
шума зеленее,
и пиленце, славейченце
сладка песен пее;
стопиле са снеговете,
тревките израсле,
припкат, скачат аганцата,
овце са напасле...
Преминуват годинките,
старото белее,
а младото расте, цъвти,
за да остарее.
Излязла е мойта майка,
на прагът седнала,
очаквала чедото си,
кам Дунав гледала...
„Де си, сине, де си, чедо!“
тъжно тя говори;
а времето приминува
и Лета жубори...
Преминуват годинките,
старото белее;
а младото расте, цъвти,
за да остарее.
Нищо не е многотрайно,
нищо не е вечно;
само *теглото* е дълго, –
почти безконечно.

КРАЙ

Издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Съст. Любен Каравелов.
Под редакцията на Тодор Моллов. Варна: ЛитерНет, 2006
Първо издание: Нова песнопойка. Народни песни и стихотворения. Търново: Издала
редакцията на в. „Знание“, 1878.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12024>]